

* Het Nieuwsblad/Dender, Het Nieuwsblad/Aan Gent gebonden, Het Nieuwsblad/Brugge-Oostkust, Het Nieuwsblad/Waasland, Het Nieuwsblad/Roeselare-Tielt-Izegem, Het Nieuwsblad/Kempen, Het Nieuwsblad/Meetjesland - Leiestreek, Het Nieuwsblad/Leuven-Hageland, Het Nieuwsblad/Mechelen-Lier, Het Nieuwsblad/Vlaamse Ardennen - Gentse Rand, Het Nieuwsblad/Oostende-Westhoek, Het Nieuwsblad/Antwerpen, Het Nieuwsblad/Limburg, Het Nieuwsblad/Kortrijk-Waregem-Menen, Het Nieuwsblad/Pajot-Brussel-Rand

Een theatrale reconstructie in de KVS van Mawda's tragische verhaal geeft de getroffen ouders een stem en kaart daarnaast wan-toestanden aan bij politiek, justitie en media. Al wil de voorstelling soms te hard haar punt maken.

Waarom schoot de agent om het busje met migranten te doen stoppen, terwijl hij dat allicht nooit zou hebben gedaan bij een dronken chauffeur? Hoe komt het dat in de communicatie van het parket eerst werd uitgesloten dat de tweejarige Mawda stierf door een kogel, terwijl het later op die woorden moest terugkomen? En waarom was er geen tolk op het proces die de taal van Mawda's ouders perfect beheerste?

Het zijn maar enkele van de kritische vragen die worden opgeworpen in de voorstelling Mawda, dat betekent tederheid. Theatremakers Marie-Aurore D'Awans en Pauline Beugnies beten zich, samen met KVS-dramaturge Kristin Rogghe, twee jaar vast in het verhaal van de Koerdisch-Iraakse peuter en het verdere juridische verloop. Daarbij maken ze geen geheim van hun verontwaardiging en klagen ze aan hoe het hele systeem migranten ontmenselijkt.

Het stuk is ontstaan na gesprekken met Prhast en Shamdin, de ouders van Mawda, en heeft als doel om hun kant van het verhaal te belichten. Zo werden er filmbeelden gedraaid in Koerdistan, waar Prhast en Shamdin moesten vluchten omdat hun liefde verboden was - waarbij de makers kort de link leggen met Romeo & Julia. De tweetalige acteursgroep vertelt hoe het koppel, na vele omzwervingen, een nieuw leven probeerde op te bouwen in het Verenigd Koninkrijk, tot de lokale autoriteiten hen het land uitwezen omdat er in Duitsland al vingerafdrukken geregistreerd stonden. Het is bij een van de nieuwe pogingen van de ouders om het VK te bereiken dat Mawda, op 17 mei 2018, stierf.

Politiek weerwerk

Het enige decorelement in deze theatrale reconstructie is een witte bestelwagen, die in twee delen uiteenvalt en ook dienstdoet als projectiescherm. De schietpartij zelf wordt niet nagespeeld, wel het kafkaïaanse verloop erna (of toch hoe de makers zich inbeelden dat het is gebeurd), met politieagenten die de waarheid proberen te verstoppen of minimaliseren. Ook de media moeten het ontgelden, net als de politici die geen verantwoordelijkheid namen - toen Semira Adamu in 1998 stierf tijdens haar repatriëring, nam er nog wél een minister ontslag. Verder is er weerwerk tegen de gespierde taal van Jan Jambon over Operatie Medusa (de internationale politieactie tegen transmigranten) en de uitspraken van Bart De Wever, die stelde dat Mawda's ouders mee verantwoordelijk zijn voor haar dood.

Dat alles werkt het krachtigst wanneer de makers zich in documentairstijl houden bij de werkelijkheid, die al absurd genoeg is. In de drang om hun punt te maken, verliezen ze zich soms in karikaturen van de arm der wet - ze willen de ontmenselijking van Mawda's ouders rechtzetten, maar bij de politie vervallen ze in karikatuurale clichés.

Het is wel een slimme keuze om Deborah Rouach zowel de moeder van Mawda te laten spelen als de politieagent die de kogel afvuurde, en om de stem van het kind te integreren via de zoon van de advocate van de ouders, die meespeelt. Mawda zelf zien we één keer, in een onuitgegeven videofilmje waarin ze danst.

Mawda, dat betekent tederheid

KVS/ Marie-Aurore D'Awans & Pauline Beugnies

Tot 8/10 in KVS Brussel. Daarna onder meer in Toneelhuis Antwerpen (15/10), NTGent (23 en 24/10) en Théâtre du Rideau Brussel (21 tot 29/1).

Filip Tielens

Copyright © 2021 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden